

Общѣ смѣхъ и закачки.

— Яжѣ Петране! дума единъ.

— Да ти е сладко, Пенке! дума други.

— Я се изтрий, да се не укапишѣ съ заешко масло, Радке! се шегува трети.

Други шегаджия разкаже друго нѣщо. Нови смѣхове и закачки. Веселба . . .

Но най жива става веселбата, когато гайдата писне и заизвива крѣпна, хороводна свирня, а кавалѣтъ ѣ приглася. Моми захвърлятѣ хурки и чорапи, баби изритватѣ даращи и кадели, завѣртва се вито, пѣстро народно хоро . . . Налавятѣ се и момцитѣ: пѣсни пѣятѣ, звѣзди броятѣ, хоро ситнатѣ, земя кѣртятѣ . . .

Туй ни разказа Гана наша.

Гана е млада селска булка и поржча да го напиша въ дѣтската „Свѣтулка“.

Народно възстание и Иванъ Боримечката.

П

етстотинъ години живѣ българскиятъ народъ подѣ турското робство, животъ тегловенъ, мѣченишки.

Но дойде врѣме и възстана робѣтъ. „Не щемъ вече да сме покорна рая, стига толкозъ мѣжи, робство и сълзи, не щемъ животъ животински Искаме сво-